

GELİŞEN OLAYLAR KARŞISINDA TAVRIMIZ

CHP-AP koalisyonu konusunda kamuoyuna sunulan, bu koalisyonu önerenlerce ileri sürülen gerekçe, koalisyonun gerçekleştirilmek istenmesinin asıl gerekçesi değildir. Bugüne kadar, ileri sürülen yüzeydeki gerekçe ile altta yatan asıl gerekçe arasındaki fark üzerinde hiç durulmadı. Her şeyden önce kamuoyu bu konuda aydınlatılmalıdır.

CHP-AP koalisyonu konusu, kısaca, şöyle ortaya konulmaktadır: Olaylar (silahlı çatışmalar, dinamitlemeler, yaralamalar, öldürmeler) çığından çıkmış, önlenemez hale gelmiştir. Asayiş, huzur kalmamıştır ve sağlanamamaktadır. Böyle bir durumda, ülkenin iki büyük partisinin lideri aralarında diyalog kurup sorunlara çözüm arayacak yerde, aşırı bir hırçınlık içinde birbirlerini karşılıklı suçlamaktadırlar. Bundan vazgeçmeleri, biraraya gelip sorunları birlikte çözmeye yönelmeleri gerekir.

Bu çizilen tablo gerçeğe aykırıdır. Hükümetin kontrolünden çıkmış, önlemek istediğı halde önleyemediğı bir asayişsizlik, kanunsuzluk durumu yoktur. Asayişsizlik, kanunsuzluk niteliğinde ne oluyorsa, hepsi, MC iktidarının bilgisi, hatta onayı ve isteğı dahilinde olmaktadır. Kimi küçük sol grupların MC iktidarına gerekçe olabilecek eylemleri bu genel durumu ve yargıyı değıştirecek ölçüde değildir.

Durumun normalleşmesi için CHP-AP koalisyonunu öneren “etkin çevreler” etkinliklerini ve baskılarını MC iktidarını Anayasa ve kanunlar çizgisine getirme yolunda kullansalar sorun çözülür. Oysa bu yapılmıyor. Danıştay ve Anayasa Mahkemesi kararlarının uygulanması; komandoların, ülkü ocaklarının, MHP’nin faaliyetlerinin ve ilişkilerinin araştırılması ve yasal kovuşturulması; silahların, dinamitlerin, boğma tellerinin nerelerden ve nasıl sağlandığının açığa çıkarılması; katillerin, silahlı saldırganların bulunup mahkemeye verilmesi; olaylarda görevlerini kötüye kullanan veya gerektiğı gibi kullanmayan yetkililerden, sorumlulardan hesap sorulması yönünde bu “etkin çevreler”den ısrarlı bir talep geldiğı, bir girişimde bulunulduğı görülmüyor. Bunun yerine, yukarıda özetlediğimiz sözde gerekçe ile bir CHP-AP koalisyonu öneriliyor.

Bundan önce demeçlerimizde ve Parti yayınlarında defalarca belirttiğimiz üzere asıl amaç, sözde çok şikâyet edilen şiddet olaylarını önlemek değil, toplumun sol’a, giderek sosyalizme yönelik demokratik gelişmesini önlemek, durdurmaştır. Ayrıca, finansman kaynakları bulma sıkıntısı içindeki büyük sermaye sınıfı işçilerin ücret artışı ve ekonomik-sosyal hak taleplerinden öteden beri şikâyetçidir ve son zamanlarda bu şikâyetlerini ve işçi taleplerinin dondurulması istemlerini açıkça ve ısrarla dile getirmektedir.

Tüm şiddet olaylarına, baskılara; devlet kadrolarını ve kurumlarını partizanlaştırma ve faşistleştirme girişimlerine; yüksek ve orta öğretim gençliğini, kadrolarını ve kurumlarını ve işçi sınıfının sendikal örgütlerini hizaya getirme çabalarına rağ-

men işçi sınıfının politik ve ekonomik mücadelesi ve toplumun diğer demokratik güçleri sindirilememekte, yığınlığa düşürülüp geriletilememektedir.

Büyük sermaye sınıfı ve emperyalizme bağımlı bugünkü kapitalist düzen yanlısı diğer güçler tam boy açık faşizme gitme gücünü ve cesaretini kendilerinde bulmamaktadırlar. Kendi açısından durumu gerçekçi olarak değerlendiren büyük sermaye sınıfının bir kesiminde zaten CHP aracılığı ile işçi sınıfını ve toplumun sola yönelik gelişimini kontrol altına almak, özgürlükçü çoğulcu demokrasi görünümünü koruyan bir güdümlü demokrasiyi gerçekleştirmek eğilimi vardır ve bu kesim doğrudan bir CHP iktidarına da yatkındır. CHP-AP koalisyonu veya işbirliğinden maksat, CHP ile pazarlığa oturup onun da katkısını veya onayını alarak sözünü ettiğimiz görünümü koruyan güdümlü ve kısıtlı bir demokrasiyi yürütmektir. Pazarlık CHP'nin solundaki partiler -özellikle TİP- ve ilerici sendikalarla işçilerin yükselen ücret ve ekonomik-sosyal hak talepleri üzerinde yapılacaktır. (Buna karşılık olarak, AP'nin sağındaki partiler üzerinden de tavizler verme yoluna gidebilirler.)

CHP demokratik özgürlükler ve işçi, emekçi kitlelerin hakları konusunda ülke kamuoyu önünde taahhüde girmiştir. Bu taahhüdünde samimi ve dürüst ise yukarıda sözünü ettiğimiz pazarlığa oturamaz, toplumun demokratikleşmesini önleyici bir anlaşmaya giremez. Kendi kitle tabanını yitirmemek, politika sahnesinden silinip gitmemek için de bunu yapamaz.

MC iktidardan düştüğünde, parlamento içinden başka formüllerle başka bir hükümet çıkabilir. Bu formüller tartışılıp durmaktadır. Parlamentonun mevcut bileşimi gerçekten halktan yana, ilerici, demokratik bir hükümetin kuruluşuna müsait değildir. Ama bu durum, MC'nin iktidardan düşürülmesi gereğini ortadan kaldırmaz, hatta zayıflatmaz bile; çünkü MC iktidarı, en tutucu, gerici, faşist güçlerin odaklaştığı, örgütlendiği, çok bilinçli ve planlı bir biçimde toplumun demokratik gelişmesini ezmeye yönelmiş bir iktidardır. Bu odağın, örgütlenişin dağıtılması, iktidardan uzaklaştırılması, bugün için kendi başına yeterli bir hedeftir. Şüphesiz, MC'nin iktidardan düşmesiyle ortalık güllük gülüstanlık olmayacaktır; demokrasi mücadelesi, bağımsızlık mücadelesi sürecektir. Gerçekten halktan yana, ilerici, demokratik bir iktidarın oluşturulması daha uzun vadeli bir uğraş ve mücadele isteyen bir iştir.

Daha önce de belirtmiştik, MC'nin iktidardan düşürülmesi için bütün parlamento içi mücadele olanakları toplumsal muhalefetin gücünü gösteren kitle hareketleriyle birlikte kullanılmalıdır. Parlamento içi mücadele sadece oy hesaplarına yönelik olarak değil, asıl, MC iktidarının gerçek yüzünü, yolsuzluklarını, kanunsuzluklarını, işçi ve emekçi sınıflarına, halk kitlelerine karşıt politika ve uygulamalarını kamuoyu önünde sergilemek, bu iktidar üzerinde demokratik baskıyı hissettirmek için kullanılmalıdır. Kitle hareketleri de özgürlük ve barış gibi soyut, genel sloganlarla değil, somut hedef ve talepler ortaya koyarak ve bunlara yönelik olarak düzenlenmelidir. Bu hareketlere çeşitli sınıf, tabaka ve kesimlerin katılımı sağlanmalıdır. Ayrıca, çeşitli sınıf, tabaka ve kesimlere ilişkin özel demokratik hak ve taleplere yönelik olarak da bu topluluklar harekete geçirilmelidir.

Yolsuzluklar konusu üzerine bir hayli gidilmiş, iktidarın bu konudaki kanunsuzlukları, özel çıkarıcılığı bir hayli sergilenmiştir. Ama şiddet olaylarının tertiple-

niş ve çıkarılışı konusu aynı derecede açıklığa kavuşturulmamıştır. Yukarıda da atıf yaptığım üzere, MHP'nin, Ülkü Ocakları'nın, komandoların ve diğer ülkücü örgütlerin birbirleriyle ve başka çevrelerle ilişkileri üzerinde; bunlara mali ve maddi yardım sağlayan kaynaklar üzerinde; silahların, mermilerin, dinamitlerin nereden elde edildiği üzerinde; bu örgüt ve çevrelerin gizli faaliyetleri üzerinde de bilgiler toplanmalı, dosyalar düzenlenmeli ve konu somut ayrıntıları ve belgeleriyle açıklığa kavuşturulmalıdır.

Demokrasi mücadelesi uzun süreli bir mücadeledir ve yalnız klasik politik özgürlüklere, ekonomik-sosyal haklara değil, toplumsal yapının tüm kesim ve kademelelerinin demokratikleştirilmesine ilişkin bir mücadeledir. Bu mücadelede başarılması gereken temel iş, işçi sınıfının güçlü bir biçimde örgütlenmesini ve diğer emekçi kitlelerle demokratik güçlere bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde önderlik etmesini ve onları temel hedeflerde birleştirmesini gerçekleştirmektir.

Çark Başak, Sayı 6, 1 Mayıs 1976